

Paa Basis af de i alt væsentligt ensartede Anstuelser, der paa ovennævnte Møde under ublandet Tilslutning fremsattes ved Udtalelser af erfarne Fistere, tillader Forsamlingen — de undertegnede 112 Fistere fra Grenaa Havn og Kysten — sig herved underdanigst at udtale følgende:

„Vi anerkende og paastønne med Tak den høje Regerings Anstrengelser for at søge iværksat et hensigtsmæssigt Fædningssystem i vore tilgrænsende Farvande, og tage vi her navnlig Hensyn til det Fjorsø, der er anstillet ved Oprettelsen af en Konvention med vort Naboland Sverige. Vi indse fuldt ud det vanskelige og vel helt umulige ved at indføre virksomme Fædningssbestemmelser, uden at disse mer eller mindre komme til paa enkelte Steder at gribe forstyrrende ind i et tidligere lobligt Erhverv; men netop derfor maatte det være en Opgave ved tilstrækkelig Hensyntagen ogsaa til Fisternes afhængige Eksistens dog at holde denne Indskrænkning i Næringsfriheden inden for den absolute Nødvendigheds Grænser. Med Hensyn hertil, da tro vi, at Konventionen er uheldig, i alt Fald paa et enkelt Punkt, og vi tage da straks særlig Sigte paa Artikel V., der vil forbyde Rødspættefiskeri med Vaad i Kattegat Syd for Linien Egense-Robbergrunden-Middingen i December, Januar og Februar, en Bestemmelse, der vil virke særlig alvorlig hemmende paa det Rødspættefiskeri, der, saa vidt Forholdene tillade det, ogsaa i Vintermaanederne drives fra Grenaa Havn og Kysten, og ved hvilket de fleste af os med bore Joller og overvejende mindre, kun paa Vaadfiskeri baserede Kuttere ere henviste til udelukkende at søge vort Erhverv.

Naar det ved videnskabelige Undersøgelser er konstateret, at Rødspættens i Kattegat efterhaanden bliver mindre og mindre — hvad for øvrigt jo enhver ældre erfaren Kattegatsfisker er bekendt med —, og at det ligeledes fra videnskabelig Side hævdes, at denne Aftagen i Størrelse har sin Grund i, at Fisken gennemgaaende tages maasse endog indtil et helt Aar for tidlig, da synes heri at ligge et tydeligt Fingerpeg hen imod den Maade, paa hvilken Fædningen bør foregaa, nemlig ved at indføre stærkede Maalbestemmelser — hvilket Konventionen jo ogsaa gaar ud paa, navnlig fra 1ste Januar 1897 — samt endvidere ved at forbyde al hvilken som helst Anvendelse af Undermaalsfisk, paahyde hurtigst mulig Udsætning af al saadan Fangst samt indføre en betryggende Kontrol baade til Søs og til Lands med Overholdelsen af disse Paabud.

At det ved Siden af denne Maade at frede paa maasse kunde være rigtig og ogsaa at frede ved Forbud mod Vaadfiskeri paa enkelte Steder og til bestemte Tider, vilde vi have indrømmet, hvis det havde vist sig nødvendigt for Fiskebestandens Bevaring, men intet som helst om denne Nødvendighed vides at være paavist af Videnskaben, ligesom Erfaringen af Fisteriet i indværende Aar gaar ud paa, at Rødspættens netop i Aar har været saa talrig til Stede i Kattegattet som nogensinde tidligere, mens vi undertegnede have fisket i dette Farvand. Det forekommer os derfor, at der i den Omstændighed, at den i Artikel V. yderligere paabudte Fædning blot anses for hensigtsmæssig, indeholdes alt for lidt gyldig Anledning til i saa lang en Tid at gøre en Masse forholdsvis kostbare og med Besvær tilvejebragte Fartøjer og Redskaber fuldstændig ørkesløse og derved tage Brødet af Munden paa en Mængde Fistere uden at kunne anvise dem noget Ækvivalent. Denne Fædning vil let blive til langt større og føleligere Skade for Fisterne end til Gavn for Fiskebestanden, hvad der jo egentlig allerede er tilstrækkeligt til at stemple Metoden som ikke hensigtsmæssig.

Naar Forbuddet i Artikel V. er støttet ved Andragender fra et større Antal Kattegatsfiskere, da er dette sikkert fra dem, der have større Kuttere i Forbindelse med et godt Virkefelt Nord for den i Artiklen trukne Grænselinie, samt fra saadanne, som muligen have andre Indtægtskilder i Vintermaanederne og saaledes gerne se Rødspættens i Kattegattet fredet og gent til en for dem mere belejlig Tid. For Fisterne i det nordlige Kattegat kan det selvfølgelig kun blive en meget stor Fordel, naar baade Kuttere og Fisk fra det mellemste og sydlige Kattegat i tre Maaneder helt udelukkes fra Markedet, alt i alt Gaffa, der dog ingenlunde tjene til at bevise Forbuddets Nytte i Almindelighed.

Da nu endelig Rødspættens væsentligste Ingleplads i Kattegattet paavises at være i Farvandet nær Syd siden af Anholt, særlig vel paa Fiskepladsen „Sydvesthagen“, hvor den største Mængde rognfyldte Fisk fanges, vilde det have været nogenlunde forstaaeligt, om Konventionens Artikel V. havde forbudt Vaadfiskeri her paa en afmærket Plads; men naar man i Stedet herfor er gaaet til en saa graverende Yderlighed, et saa gaadesfuldt Forbud som det i Artiklen nu indeholdte, da mene vi med Ret at kunne paastaa, at her i dette Tilfælde ved Siden af den store Begunstigelse, der samtidig vises Fisterne i det nordlige Kattegat, er taget et ganske forunderligt lille, for ej at sige slet intet